

บทที่ 5

บทสรุปและเสนอแนะ

การศึกษาผลงานการเดี่ยวเปียโนของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ทำให้ทราบลักษณะของการบรรเลงเพลงเดี่ยวขั้นสูง การแสดงออกในงานศิลปะที่มีคุณภาพ คุณสมบัติของศิลปินที่ดี ลักษณะการถ่ายทอดความรู้และลักษณะที่ดีของความเป็นครู

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จขั้นสูงสุด เนื่องจากความสมบูรณ์ ทั้งด้านครอบครัว ด้านสติปัญญา และเพื่อนร่วมงาน เป็นส่วนส่งเสริมชีวิตการเป็นศิลปินของครู และก่อให้เกิดทายาททางวัฒนธรรมดนตรีไทยคนสำคัญหลายท่านที่มีชื่อเสียงในปัจจุบัน

เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เป็นผู้ที่มีความมานะพยายามเป็นเลิศ เป็นผู้ที่มีความขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อมและฝึกหัดดนตรี เป็นผู้ที่มีความอดทน เห็นได้จากความมานะที่จะหาความรู้เพิ่มเติมให้กับตนเองอยู่เสมอ ตลอดมาตั้งแต่วัยเด็กจนถึงสมัยรับราชการ เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีในการดำเนินชีวิต เห็นได้จากการร่วมงานกับศิลปินอื่นๆ จนเป็นที่รักใคร่สนิทสนม

เรื่องของการศึกษา เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล มีความสมบูรณ์ด้านการศึกษาอย่างครบถ้วน โรงเรียนอันดับแรกคือที่บ้าน เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล เริ่มเรียนเปียโนกับบิดาของท่านเป็นคนแรก โรงเรียนอันดับที่สองคือโรงเรียนที่ให้ความรู้ โรงเรียนอันดับสุดท้ายคือโรงเรียนโลกแห่งความเป็นจริงและประสบการณ์ชีวิตนักดนตรี

จากการศึกษาผลงานการเดี่ยวเปียโนของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ทำให้ทราบเอกลักษณ์การใช้กลวิธีพิเศษในการบรรเลงเปียโน เมื่อทำการศึกษาพบเอกลักษณ์ที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. ลักษณะเพลงเดี่ยวเปียโนของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จะมีลักษณะการเป่าเปียโนที่ใช้วิธีการทำให้เสียงออกมาชัดเจน ทำอย่างไรถึงจะเป่าได้ง่ายใช้ลมได้สะดวก เน้นการใช้กลวิธีการเป่าในการใช้นิ้วและการบังคับลม แต่ทางเปียโนจะไม่เปลี่ยนทางจากของเดิมที่เรียนมามากนัก โดยทุกครั้งเมื่อได้เพลงใหม่ท่านจะบันทึกเป็นโน้ตและทบทวนตามโน้ตทุกครั้ง
2. การปรากฏความเข้มข้นของกลวิธีพิเศษในการเดี่ยว จะใช้นิ้วควงและการบังคับลมช่วยในการทำให้เสียงเปียโนออกมาใสและชัดเจน จนเกิดเสียงเปียโนที่เป็นเอกลักษณ์ของท่านเอง

3. ลักษณะการดำเนินทำนองจะยึดโครงของทำนองหลักควบคู่กันไปอย่างสม่ำเสมอ ทำให้เกิดความชัดเจนเป็นลักษณะเฉพาะในการดำเนินทำนองหรือกลอนเพลงของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล

จากการทำการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบทางปีในเพลงลาวแพน ของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล และทางของท่านครูจางวางทั่ว พาทยโกศล ผู้วิจัยพบว่าทั้งสองท่านเป็นผู้ที่มีความสามารถในการประพันธ์เพลงปีเป็นอย่างดี ทั้งสองทำนองมีความไพเราะเป็นอย่างมากและยังคงแฝงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของการบรรเลงปีใน กลเม็ดเด็ดพราย กลวิธีต่างๆ ในการทำให้บทเพลงมีความไพเราะยิ่งขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าทั้งสองทำนอง มีความเหมือนกันและแตกต่างกันหลายประการ ดังนี้

1. ทางของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จะใช้ระดับเสียงกลางและระดับเสียงต่ำ ส่วนทางของท่านครูจางวางทั่ว พาทยโกศล จะใช้ระดับเสียงกลางและระดับเสียงสูง
2. ทางของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล จะใช้การสลับนิ้วน้อยกว่าทางของท่านครูจางวางทั่ว พาทยโกศล
3. ทางของท่านครูจางวางทั่ว พาทยโกศล มีทำนองเพลงในส่วนของอัตราจังหวะสองชั้นยาวกว่าทำนองของทางเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล
4. ทางของเรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล มีทำนองเพลงในส่วนของอัตราจังหวะชั้นเดียวยาวกว่าทำนองของท่านครูจางวางทั่ว พาทยโกศล
5. ทั้งสองทำนองใช้ระดับบันไดเสียงในการบรรเลงเป็นบันไดเสียงเดียวกัน คือบันไดเสียงฟา บันไดเสียงที และบันไดเสียงโด
6. ทั้งสองทำนองมีการบรรเลงซ้ำทำนองเหมือนกัน

สรุปได้ว่าทางเดี่ยวปีเพลงลาวแพนของท่านครูจางวางทั่ว พาทยโกศล ที่ทำไว้สำหรับให้ปีคลาริเน็ตบรรเลง เรือตรีสุวิทย์ แก้วกระมล ได้นำมาเป็นหลักในการปรับปรุงทำทางใหม่เพื่อใช้สำหรับปีในบรรเลงนั้น มีความไพเราะเป็นอย่างมาก สามารถบรรเลงได้ทุกงานตามแต่กาละเทศะของงานที่นำไปบรรเลง อีกทั้งทางเพลงก็ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากทางเพลงเดิมมากนัก หลักใหญ่ๆของการเปลี่ยนแปลงทางเพลงเดิม คือ การปรับระดับเสียงที่ใช้ในการบรรเลง และความสั้นยาว ของทำนองเพลงที่ไม่เท่ากัน

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาผลงาน การเดี่ยวเปียโนเพลงลาวแพนของเรือดรีสุวิทย์ แก้ว กระทบดั่งที่ได้กล่าวมาข้างต้นพบองค์ประกอบต่างๆ ที่เป็นปัจจัยทำให้เรือดรีสุวิทย์ แก้วกระทบด ประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิตศิลปิน แต่ในปัจจุบันสังคมดนตรีไทยมีความเปลี่ยนแปลงไป จากอดีต การที่เยาวชนจะนำลักษณะที่ดั่งงาม ของเรือดรีสุวิทย์ แก้วกระทบด ประการต่าง ๆ ไปปฏิบัติเพื่อให้ประสบความสำเร็จ สามารถพิจารณาและหยิบยกเรื่องที่เหมาะสมกับสังคม ปัจจุบัน เช่นเรื่องของผู้ร่วมงานที่มีความรู้เป็นเลิศ แวดล้อมตัว เรือดรีสุวิทย์ แก้วกระทบด ในปัจจุบัน ยังสามารถหาสภาวะการณ์เช่นนั้นได้ จึงเป็นสิ่งที่ครูบาอาจารย์ทางดนตรีไทยใน ปัจจุบัน มีความจำเป็นจะต้องสร้างสภาวะการณ์เช่นนั้น เพื่อเยาวชนคนรุ่นหลังของชาติไทยเราจะ ได้ทำการสืบทอดสิ่งที่มีคุณค่าต่อไป

เรื่องของระบบการศึกษาดนตรีไทยนั้น เป็นเรื่องระหว่างครูกับศิษย์ที่จะกระทำการ ถ่ายทอดกันแบบโดยตัวต่อตัว แต่ก็ย่อมไม่อาจสำเร็จไปได้ด้วยดี หากผู้ที่ทำศึกษานั้นไม่ใช่สื่อ เทคโนโลยีต่าง ๆ ในปัจจุบันช่วยดำเนินการแสวงหาความรู้ เพราะวิชาการทางดนตรีไทยนั้น มีความลึกล้ำและซับซ้อน แต่ก็ไม่เกินกว่าที่จะถ่ายทอดลงบนสื่อต่างๆ เพื่อทำการสืบทอดในยุค ปัจจุบัน

ในการทำการศึกษารั้งนี้ หากมีผู้ใดสนใจและจะกระทำการวิจัยในหัวข้อที่มีความ ใกล้เคียงกัน ใคร่เสนอแนะให้รีบกระทำในขณะที่คุณครูท่านนั้นยังมีชีวิตอยู่การศึกษาวិชาการ ดนตรีไทย ครูผู้ทำการถ่ายทอดเป็นผู้ที่มีความสำคัญมากที่สุด หากทำการศึกษาช้าเกินไปจะทำให้ สูญเสียรายละเอียด ซึ่งจะเป็นสิ่งที่มีคุณค่ายิ่งในการศึกษาของเยาวชนรุ่นหลัง ๆ ต่อไป